

uhørt trussel om, at SF ville oversende alle sine forslag til Enhedslisten. Det var dog en frygtelig tanke; men nok om det, det må de to partier klare imellem sig.

Det Radikale Venstre lægger sig på den linje, som Socialdemokratiet gav udtryk for. Enhedslisten skal ikke have utak for at påpege disse problemer, som vel nok alle partier er klar over eksisterer. Vi mener ikke, at den løsningsmodel, som her anvises, er den rigtige. Vi ved, at der i Socialministeriet og hos socialministeren foregår overvejelser om, hvordan man kan løse det problem, men vi er i Det Radikale Venstre enige i, at vi ikke må fjerne den motivation – om man så vil kalde det en gulerod eller en pisk – der ligger i, at man ikke bare kører videre med dagpengene.

Den situation vil vi i hvert fald ikke være med til at skabe, og derfor må vi afvise forslaget, men vi er med på at se frem til, at socialministeren udarbejder forslag, som kan løse problemet.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten har fremsat dette lovforslag med det formål at sikre, hvad man måske kan kalde en mindre gruppe af mennesker mod, hvad vi betragter som en urimelig behandling. Vedtagelsen af vores lovforslag vil konkret betyde, at folk, der har underskrevet en ansøgning om førtidspension, bevarer retten til sygedagpenge, så længe sagen verserer; man kunne kalde det et forbedret sikkerhedsnet for førtidspensionsansøgere.

Kigger vi på historien bag hele denne sag om varighedsbegrænsning, lappede man allerede i efteråret fra Folketingets side nogle af de huller, som man tidligere har lavet, med vedtagelse af lovforslag nr. L 65. Det blev fastslået dengang, at dagpengeperioden for personer, for hvem der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om forsikring mod følge af en arbejdsskade, kunne være undtaget fra varighedsbegrænsningen. Som det tidligere har været omtalt, har SF fremsat et forslag, der helt ophævede varighedsbegrænsningen, men som ikke ved førstebehandling her i Tinget i efteråret fik nogen støtte ud over af SF og Enhedslisten.

Da man i 1990 nedsatte varighedsbegrænsningen fra 24 til 12 måneder, var det med det udtalte ønske at forkorte den sagsgang og ventetid, som mange kommuner udsatte ansøgeren for, samt en hurtigere aktivering og eventuel tilbagevenden til arbejdsmarkedet. Det er klart, at vi støtter en hurtigere sagsbehandling, men

mener, at der er kommet nogle utilsigtede virkninger, som betyder, at der er personer, som konkret bliver klemt i systemet.

Loven rummer i § 22 nogle muligheder for at forlænge sygedagpengeperioden, hvis man er under lægebehandling, hvis der er udsigt til revalidering, eller hvis ganske særlige omstændigheder taler herfor, dvs. hvis det drejer sig om folk med alvorlige lidelser, f.eks. kræft, hvor udsigten til helbredelse ikke er til stede. Men der findes mange eksempler, hvor disse muligheder i § 22 ikke er dækkende for de situationer, som sygedagpengemodtagere kan komme ud for.

Jeg vil prøve at nævne nogle eksempler: Hvis f.eks. en kommune afventer lægeoplysninger og der ikke er tale om, at man afventer behandling, giver loven ikke mulighed for en forlængelse. Men en sådan oplysning kan være længe undervejs, måske flere måneder, og det vil sige, at vedkommende faktisk mister disse måneder i sagsbehandlingstiden og derved måske ryger ud over den 12-måneders-grænse, som loven foreskriver, uden mulighed for dispensation.

Et andet eksempel kan være de perioder, der går forud for en pensionsansøgning, der f.eks. starter med et langvarigt sygdomsforløb. Det er sådan, at den periode på 120 sygedage plus et opsigelsesvarsel på en eller flere måneder, som en offentlig arbejdsgiver kan benytte, kan betyde, at man ikke har 12 måneder til den reelle sagsbehandling, fordi det bliver modregnet i de 12 måneder, hvis den offentlige arbejdsgiver ikke anmelder, at den pågældende er syg. Det skal lige nævnes, at dette problem ikke optræder for private arbejdsgivere, da de jo er meget hurtigere til at anmelde sygdom, fordi de får refusion i forbindelse med sygdom. Så det er altså et specielt problem, der gælder for offentlige arbejdsgivere.

Et tredje eksempel kan f.eks. være en ældre mand, som er blevet syg, og hvor det er sådan, at man ikke har fået gjort sagsbehandlingen færdig efter 12 måneder. Så tvinger man ham over på kontanthjælp. Men hvis han har en beskedent formue på f.eks. 40.000-50.000 kr., kan han ikke få kontanthjælp. Det vil sige, at man tvinger ham til at bruge en mindre formue først. Man stjæler eller fratager denne ældre mand en beskedent opsparing, fordi systemet er for langsomt med at få gjort sagsbehandlingen færdig. Det synes vi ikke er rimeligt. Vi synes, at han burde have det med tilbagevirkende kraft, også den del, man har hugget fra ham.